

SCRISOARE CIRCULARĂ AUGUST 1989

Vă salut din toată inima în Numele scump al Domnului Isus Hristos cu cuvântul din 1 Petru 3:8: „*Încolo, toți să fiți cu aceleași gânduri, simțind cu alții, iubind ca frații, miloși, smeriți*”. Aici ne este spus cum ar trebui să fim, dar în realitate noi o putem numai atunci când Dumnezeu ne ajută să obținem de la El ceea ce rezultă din calitățile exprimate aici. De a avea aceleași gânduri, de a simți unii cu alții, de a ne iubi ca frații, orice ne este cerut, trebuie ca El să ne dea. Numai cine a trăit mila poate s-o și experimenteze. De fapt, tot ceea ce Dumnezeu ne cere, trebuie ca tot El s-o activeze în noi prin harul Lui.

Aceasta include și slujbele în Biserică, ca și darurile și roada Duhului. Petru a sfătuit pe aceia care aveau parte de o slujbă: „*Ca niște buni ispravnici ai harului felurit al lui Dumnezeu, fiecare din voi să slujească altora după darul pe care l-a primit*” (1Petru 4:10). Din nou se pune baza pe cuvântul „**cine a primit**”. Noi putem face sau executa ceva, numai atunci când ne este dat și încredințat un anumit lucru.

Miezul acestor îndemnuri date de Petru, le găsim în versetul următor: „*Dacă vorbește cineva, să vorbească cuvintele lui Dumnezeu. Dacă slujește cineva, să slujească după puterea pe care i-o dă Dumnezeu: pentru ca în toate lucrurile să fie slăvit Dumnezeu prin Isus Hristos, a căruia este slava și puterea în vecii vecilor! Amin*”. (1 Petru 4:11).

Fiecare slujbă care vine de la Dumnezeu, duce la slăvirea lui Dumnezeu. Cuvintele pe care noi le dăm mai departe ca afirmații ale lui Dumnezeu, să fie numai acelea care au ieșit din gura lui Dumnezeu ca „Cuvântul original”, și ca AȘA VORBEȘTE DOMNUL.

De la început Dumnezeu a vorbit. EL dădea indicații, El făgăduia, El a dat Legea, etc. Cuvântul Lui venea la proorocii și apostolii Săi. Datoria noastră este ca același Cuvânt să-l dăm mai departe într-o formă originală. În Sfânta Scriptură găsim absolut tot ceea ce Dumnezeu a vrut să ne spună. Dacă se referă la mântuirea noastră, la viața noastră sau purtarea noastră, totul este deja scris. Noi

trebuie să vorbim numai ce a vorbit El și să facem numai ce a poruncit El. Oricine se bazează pe Scriptură, trebuie să spună ceea ce spune ea și să învețe ceea ce învață ea. Dacă un credincios vorbește și el se referă la teme biblice, atunci vorbele lui să fie cuvintele lui Dumnezeu, adică afirmații ale lui Dumnezeu care sânt scrise deja în Cuvântul lui Dumnezeu. Dumnezeu n-o să spună niciodată altceva decât ceea ce a mai spus, și nici să aprecieze altceva decât ceea ce a apreciat în Cuvântul Lui.

Apostolul Pavel trimite o însărcinare unui tovarăș de-al lui: „*Și spuneți lui Arhip: „Ia seama să împlinești bine slujba pe care ai primit-o în Domnul.”*” (Coloseni 4:17). O slujbă poate fi îndeplinită corect numai atunci când Domnul îi dă soluția și îi spune ce are de făcut.

Această avertizare trebuie s-o luăm la inimă, toți cei care propovăduim Cuvântul în timpul acesta. Nu merge doar să faci ceva sau să predici ceva, ci ceea ce se face sau se predică să fie conform Cuvântului și totul să fie făcut în voia lui Dumnezeu. Mă cuprinde o mulțumire adâncă și un respect deosebit când mă gândesc ce legătură cu Cuvântul mi-a dăruit Domnul. Cât de minunat ne-a descoperit El voia Lui! Nici un prooroc și nici un apostol nu trebuia să se corecteze. Ceea ce ei au predicat și au scris, a ieșit din gura lui Dumnezeu. Ei au dat mai departe cuvânt cu cuvânt deciziile Lui. Același lucru trebuie să-l facem și noi.

Dacă Pavel a scris întâi despre tainele ascunse și după aceea despre tainele descoperite, atunci aceasta nu are nimic de a face cu tănuirea de fleacuri. Tainele care au fost descoperite, au fost explicate și au devenit clare, ușor de înțeles. Așa se întâmplă și în zilele noastre. Din punct de vedere natural, chiar și cei mai mari bărbați ai lui Dumnezeu au fost numiți ca niște oameni. Chiar și proorocii, la care venea Cuvântul și care au fost numiți de Domnul „*dumnezei*”, trebuiau să moară ca toți oamenii (Psalmul 82, Ioan 10), pentru că și ei, văzuți pământeste, trăiau ca și toți ceilalți oameni.

Ceea ce era dumnezeiesc în ei și era fără greșală, era ceea ce ei au primit, adică Cuvântul **viu** al lui Dumnezeu, prin care ei, sub acțiunea Duhului Sfânt, aveau parte la natura dumnezeiască. Învelișul omenesc a fost numai un vas, dar interiorul a fost de origine dumnezeiască. Ca oameni ei greșeau, dar Cuvântul pe care l-au primit de la Dumnezeu și ni l-au adus nouă, era fără greșală.

La învățați și farisei se pare că se împlinea exact contrariul. Ei își dădeau silința ca pe dinafară să pară în fața oamenilor fără greșeli. Ei se prezentau fără nici un reproș în fața oamenilor, dar duhovnicește ei nu au fost numai fără greșală, ci ei au fost numiți de Domnul nostru chiar niște conducători orbi. După exterior, ei știau totul, ba chiar se țineau după literă. Dar în interior, ei erau morți duhovnicește și aveau doar o formă cuminte de evlavie.

Și astăzi mai există aceste două modele, fiindcă totul rămâne la vechile tipare. Solomon a spus deja: „*Ce a fost, va mai fi, și ce s-a făcut se va mai face, nu este nimic nou sub soare*” (Ecleziastul 1:9). Cel mai bine ar fi dacă interiorul și exteriorul ar fi una cu Cuvântul.

În ceea ce privește predicarea, noi trebuie să spunem numai ceea ce a ieșit din gura lui Dumnezeu și să lăsăm totul în legătura în care a fost spus și scris, căci de acolo aparține. Numai atunci putem evita dezvoltări greșite prin explicații greșite. Așa se întâmplă și cu Cuvântul Domnului din Matei 24:28: „*Oriunde va fi stârvul, acolo se vor aduna vulturii*”. El trebuie lăsat în legătura aceea în care a fost spus, adică în legătură cu venirea Lui.

În versetele dinainte Domnul, ne previne că va veni timpul în care se va spune: „*Iată Hristosul este aici sau acolo*”. Aici El se referă la hristoșii mincinoși și la proorocii mincinoși care spiritualizează venirea Lui: „*...care vor face semne mari și minuni, până acolo încât să înșele, dacă ar fi cu puțință, chiar și pe cei aleși*” (versetul 24). La urmă El vine la punctul culminant, la tema Lui principală, la revenirea Sa. Chiar dacă spune cineva: „*Iată-L în pustie*”, sau „*Iată-L în odăițe ascunse*”, noi nu trebuie să-i credem, nici să mergem acolo, căci la venirea Lui El nici nu va pune piciorul jos pe pământ, și mai mult este spus că noi îl vom întâlni în văzduh. „*Căci, cum iese fulgerul de la răsărit și se vede până la apus, așa va fi și la venirea Fiului omului. Oriunde va fi stârvul, acolo se vor aduna vulturii*” (Matei 24:27-28).

Dacă într-o traducere este scris „*vultur*” și în cealaltă „*gaia*” (o specie de vultur, dar nu este vulturul acela pe care noi îl cunoaștem, în limba germană este o diferență foarte mare între cele două denumiri-n.t), nu este așa de important. Căci în toate se spune: „*Oriunde va fi stârvul...*”. Aici Domnul nostru nu s-a pus nici pe Sine Însuși și nici Cuvântul Său ca stârvul, nici pe ai Săi ca niște vulturi sau gaie. EL a luat aici doar un exemplu natural ca toți să înțeleagă, chiar și cei care

nu știau să citească și să scrie. Acolo unde este ceva de mâncare, acolo coboară și se adună vulturii. Dacă Domnul nostru va veni din nou, noi vom fi luați sus într-o clipă și vom fi la El tot timpul. La expresia aceasta, Domnul vrea să ne **clarifice** că El nu va apare undeva aici pe pământ, ci că mântuiții Lui, la venirea Lui, vor fi adunați la El. O explicație a acestei expresii nu mai este nevoie. Sensul, în această legătură, spune totul de la sine.

Există pilde la care nu se recunoaște imediat înțelesul lor. Dar aici ea este foarte clară. Pe mine nu m-a ales Domnul ca explicator, ci pentru a propovădui și a aduce Cuvântul Lui. Așa cum am spus, totul merge după cum scrie în Scriptură și să credem așa cum este scris. În Sfânta Scriptură noi avem totul, adevărul complet descoperit, un verset se completează cu celălalt, și așa strălucește deschis lumina Cuvântului descoperit în totalitatea Lui. În timpul acesta noi suntem încredințați de planul de mântuire al lui Dumnezeu. Prin slujba fratelui Branham „toate capetele libere” (cum s-a exprimat el însuși), sunt iarăși legate unele cu celelalte. Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu pentru aceasta.

De la un slujitor adevărat al lui Dumnezeu se așteaptă să propovăduiască numai ceea ce a ieșit din gura lui Dumnezeu, adică Cuvântul Lui. Căci numai așa cuvintele lui sunt exprimări dumnezeiești. Atunci se împlinește Luca 10:16: „*Cine vă ascultă pe voi, pe Mine Mă ascultă...*” și Ioan 15:20b: „*Dacă au păzit cuvântul Meu, și pe al vostru îl vor păzi*”. Căci cuvântul nostru este Cuvântul Lui, și Cuvântul Lui este cuvântul vostru. Evanghelia Lui este Evanghelia noastră. Pavel, ori de câte ori vorbește de Evanghelia lui Dumnezeu și Isus Hristos, o numește atunci Evanghelia lui: „...*după Evanghelia mea...*” (Romani 2:16; Romani 16:25; 2 Timotei 2:8).

Amin.

Din însărcinarea lui Dumnezeu,

Fr. Frank